

Интервю с Joe Lynn Turner

Снимки: Личен архив, Whiplash, Николо Коцев

Joseph Arthur Mark Linquito или по-известен като **Joe Lynn Turner**, е роден на 2 август, 1951 г. Първите си музикални опити прави още в гимназията със създадената от него група Ezra, свирейки кавъри на изпълнители и групи като Jimi Hendrix, Free, Queen и Deep Purple. Първият си по-сериозен успех Turner постига през 1976-а година с групата Fandango. През 1980-а година получава телефонно обаждане от Ritchie Blackmore, който го кани в групата си Rainbow, на мястото на напусналия Graham Bonnet. В следващите четири години Turner записва с Rainbow три студийни албума ("Difficult to Cure", "Straight Between the Eyes" и "Bent Out of Shape"), като този период се превръща в най-успешният в историята на групата от комерсиална гледна точка. През 1988-а година той записва и вероятно най-добрия албум в кариерата на Yngwie Malmsteen - "Odyssey", а през 1990-а година отново работи с Ritchie Blackmore и е част от Deep Purple ("Slaves and Masters"). Малко след това е принуден да напусне групата.

Joe Lynn Turner е тясно свързан и с Brazen Abbot - проект на най-успешния български рок музикант - китариста Николо Коцев. Turner участва в записите на четири от петте студийни албума на Brazen Abbot, а когато групата изнася концерти той е неин неизменен вокалист.

Вечни класици като "I Surrender", "Spotlight Kid", "Can't Happen Here", "Death Alley Driver", "Stone Cold", "Eyes of the World", "Can't Let You Go", "Street of Dreams", "Rising Force", "King of Dreams", "Love Conquers All" и много други, нареждат Joe Lynn Turner сред най-важните вокалисти в историята на рок и хард-рок музиката.

София, 10.09.2010 г.:

Metal Katehizis: Здравей, Joe! Ако не се лъжа, това е твоето четвърто посещение у нас. При предишните три ти направи 4 концерта с Brazen Abbot и един с Over the Rainbow. До колкото знам това лято прекара и почивката си по на нашето Черноморие. Какви са впечатленията ти от България?

Joe Lynn Turner: Аз винаги съм обичал България поради много причини. Най-вече заради хората, които са невероятни. Черноморието ви, планините, всичките ви курорти са изключителни. Ако трябва да бъда честен, в момента си търся някакво място в България, на което да идвам често.

Имаш предвид да си закупиш имот?

Да. Вероятно по Южното Черноморие.

Това е чудесно!

Знаеш ли, бил съм на много концерти и винаги ще казвам, че един от най-невероятните от тях е този на Brazen Abbot в Пловдив. Имаше изключително силна буря и меко казано пороен дъжд. Половината ви осветление изгоря, цялата сцена беше подгизнала от водата. Въпреки

това нито вие, нито публиката си тръгна - изкарахте сета до край. Какво си спомняш от този концерт?

Това за мен от една страна беше фантастично преживяване, но от друга си беше нещо доста опасно. Нашият басист Wayne Banks беше ударен от токов удар, а това е страшно. От този концерт помня най-ясно как с публиката станахме като едно цяло. Наистина невероятна буря и въпреки това никой не си тръгна. Чувстваше се, че всички сме заедно в този момент. Доста силно и приятно чувство!

Сега ти си отново тук с Brazen Abbot за едно мини-турне. Как вървят репетициите за концертите?

Всичко е супер и върви по план. Точно в момента не бих могъл да бъда по щастлив и удовлетворен. Имаме страхотен сетлист, както обикновено. Ще изсвирим и няколко нови неща и аз очаквам концертите с нетърпение.

Какво да очакват българските ви фенове от вас във Варна, Пловдив и София? Ще има ли някакви изненади?

Мисля, че ще има. Зависи от съответния град. Различно място - различни изненади. Както казах, сетлистът ни е наистина добре подбран и ще бъде двучасов. Което си е доста. Така че, бих се обърнал към феновете - всеки от вас, който ще дойде на концертите, нека да очаква да чуе любимата си музика и да изкара супер! В момента разучавам новите парчета и не ми е съвсем лесно, но в същото време това си е едно предизвикателство. И именно то ме кара да смятам, че концертите ще бъдат много вълнуващи.

До този момент Brazen Abbot са записали две DVD-та и едно CD от концертните си изяви в България. Планирате ли и този път да запишете нещо от предстоящите три концерта?

Да, смятаме да запишем втория концерт - този в Пловдив. Идеята е да го издадем на DVD, но дали и кога това ще се случи за момента не можем да кажем.

При нашата последна среща в Каварна аз те попитах дали можем да очакваме, че и в бъдеще ще продължиш да работиш с Brazen Abbot и Николо Коцев. Тогава ти ми отговори: "Абсолютно! Обичам Николо и съм с него за цял живот!" Какво можем да очакваме в близко бъдеще от съвместната ви работа? Ще има ли нов албум на Brazen Abbot?

Brazen Abbot е проект, който продължава своето съществуване и това едва ли някога ще спре - винаги ще има нещо ново. В момента работим по рок-операта "Drakonia", която ще бъде издадена на двойно CD. Това е един доста амбициозен проект и аз искрено се надявам да успеем да го завършим. Проблемът идва от там, че аз съм непрекъснато зает, а и с Николо положението е същото. Трудно е да си напаснем графиците. Но съм сигурен, че в крайна сметка нещата ще се получат.

Какво е за теб Brazen Abbot? Страничен проект, група като Deep Purple и Rainbow от която ти си част или нещо друго?

Проектите са си проекти. Brazen Abbot се превърна в нещо като семейство, в което хората идват и си отиват. Ние всички много се уважаваме и обичаме, независимо дали става въпрос за Glenn Hughes, Jorn Lande, Doogie White или който и да е било друг. Всички тези музиканти, които минават през групата, без значение дали са от Европа, Англия, Америка или откъдето и да е, са като една общност. Идват и си отиват, но нещата никога не свършват. Така че, за мен Brazen Abbot е едно голямо семейство. Не е нещо постоянно, като някаква група, с която да съм непрекъснато зает, но винаги го има.

Кажете ни нещо повече относно участието ти в рок-операта "Drakonia". На какъв етап са записите на твоите партии?

Не, ние не сме започнали да записваме. Това, което правим в момента, е писането на сценария. Създаваме отделните части и истории. След което всичко трябва да се съедини като текст и музика. За това не мога да кажа, че много сме напреднали в работата или, че остава още много за вършене. Просто изчистването на цялата концепция и създаването на историята отнема не малко време. Ако трябва да дам пример с предишната рок-опера, на нас ни отне цели шест месеца за да проучим историята на Нострадамус. Защото всичко трябва да е точно и истинско. Не искаме да разказваме за нещо, което не се е случило и е измислено. За това тази работа трябва да бъде свършена и то добре.

Вярваш ли в предсказанията на Нострадамус?

Да, абсолютно! Разбира се, до момента има много версии за това, в какво точно трябва да се вярва и в какво не. Аз не съм от тези хора, които вярват в това, че става въпрос за налудничави или измислени истории. Има голям спор относно казаното от Нострадамус - дали да му се вярва или не, дали е истина, или не. Смятам, че всичко в живота трябва да се приема с отворена душа, но в същото време трябва и да си с отворено съзнание, което да те кара да помислиш наистина сериозно върху нещата. В 99 процента от случаите Нострадамус е бил прав за това, което е предсказал. Хората може да са скептични и да си говорят каквото си поискат, но не може да се отричат фактите. Не може да се отрича това, което Нострадамус е предсказал и впоследствие се е случило.

Ако нямаш нищо против, бих искал да те върна назад във времето. Годината е 1980-та, телефонът ти звъни, ти го вдигаш и чуваш гласа на Ritchie Blackmore, който те кани в групата си. Какво си помисли в този момент и каква беше твоята реакция?

Веднага си помислих, че това са моите приятели, които си правят някакъв майтап с мен. Реших, че някой си преправя акцента и ми прави номер.

“Ritchie Blackmore е на телефона.”

“Стига, бе?! Че откъде ме познаваш?”

И той обясни по перфектен начин откъде ме знае и как се е свързал с мен. Аз продължих:

“Хайде стига! Кажете кой си всъщност. Кой от всичките ми приятели те накара да ми звъниш? Ясно ми е, че си някой от Англия, познавам го по акцента. Но са те накарали да ми звънеш и да ми извъртите номер!”

Наистина не повярвах! Той трябваше да ме убеди, че е Ritchie и в крайна сметка го направи, но това му отне 15 минути. Бях като ударен с чук по главата. Попита ме дали искам да отида при него за да участвам в прослушване за нов вокалист на Rainbow и аз естествено му отговорих утвърдително. Току-що бях приключил с участието си във Fandango, няхах договор с никоя компания за нов албум и си търсех работа. Взех влака и отидох в студиото. И ето го Него! Наистина беше той. Беше доста лудо преживяване, защото аз влезнах в студиото, взех микрофона, започнах да пея, той дойде с две бири и каза: “Получавах работата.” Това беше. И от тази случка се получи История. Невероятно, нали?

Да, наистина. А с какво ще запомниш престоя си в Rainbow? Кой е най-хубавият и кой е най-лошият ти спомен?

Едно от най-хубавите неща, конкретно за мен, бе момента, в който групата разпродаде цялата “Madison Square Garden” - най-голямата зала в Ню Йорк. Ако си наистина известен - това е твоето място. Разпродадохме я, а The Scorpions ни бяха подгряваща група. Това наистина значеше нещо за мен. Цялото ми семейство беше там. Беше много специален момент и аз осъзнах, че съм преминал на друго ниво. Невероятно преживяване!

Що се отнася до лошите спомени, бих казал, че на моменти имаше много его, много личностни конфликти, много объркани идентичности, много сбъркани и неправилни коментари от различни хора и всичко това донесе един негативизъм в групата. Поради това имаше и много промени в състава. Ritchie започна да сменя членовете на Rainbow по същия начин, по който си сменяше чорапите. Аз очаквах тези промени, но понякога негативизмът беше твърде много. Ако позитивното беше в малко по-големи количества, тази група можеше да направи още един албум и той щеше да е върхът!

Имаш записан един албум дори с Deep Purple, но след него си принуден да напуснеш групата. Имаше ли някакъв разрыв в отношенията ти с Blackmore тогава и наистина ли е толкова трудно да се работи с този човек, колкото се говори?

Нямаше никакъв конфликт между мен и него. Действително, аз бях принуден да напусна и ти благодаря, че го казваш, защото истината е, че те се опитаха да ме изхвърлят, но преди това аз си тръгнах. Казах си: “Стига!” Бях изморен от всичките тези групости. И причината не беше Blackmore, а Ian Paice и Jon Lord. Те бяха доста разстроени от факта, че Ritchie и аз бяхме лидерите в групата. Към тях се присъедини и Roger Glover, което беше изненада и шок за мен, защото той беше един от най-добрите ми приятели. Просто те тримата искаха Ian Gillan да се върне в групата, а Ritchie го мразеше и беше на моя страна. Така че, причината не е в Blackmore, а в останалите членове на Deep Purple. Усещаха, че групата им се изплъзва. Че шоуто е на Ritchie и Joe, че те двамата пишат всичките песни и че това се превръща в Deep Rainbow. В един момент на мен ми писна от всичко това. Чисто емоционално не можех да го приема повече. Отне им седем месеца да успеят да убедят Ritchie да върне Gillan в групата. Но всъщност, истинската причина поради която Blackmore взе това решение е, че BMG му предложиха един милион долара, ако се съгласи Ian Gillan отново да е вокалист. Мисля си, че това е една добра причина, ха-ха-ха!

При последния албум на Rainbow се получи също нещо доста грозно. Това на практика си беше моята група. Това беше Joe Lynn Turner Band с вокалист Doogie White! Но аз разбирах защо Ritchie го прави. Първо, той е личност, с която трудно можеш да се разбереш. И второ, той е като вампирите. Обича нова и свежа кръв. Знаеше, че аз вече съм достатъчно популярен и няма да може да ме контролира. Докато някой като Doogie можеше да бъде контролиран. Това, което пропусна обаче, беше факта, че хората искаха някой като мен обратно в групата. За да стане този албум наистина продаваем и успешен. Защото ако трябва да си говорим честно, това е един добър албум, но не може да се сравнява с никой от предишните. Така че, това си беше негова грешка.

Какво се случва с проекта Over The Rainbow? Има ли той бъдеще и можем ли да очакваме нещо ново от него? Планирате ли да запишете нови песни или цял албум?

Вчера получих няколко мейла от членовете на групата, с които поддържаме непрекъсната връзка. Точно в момента аз съм концентриран върху няколко неща. Първо отивам в Япония - дори визата за там си взех днес от японското посолство в София. Около седмица ще се занимавам с нещо, което се нарича "Voices of Rainbow" - в този проект освен мен ще вземат участие Doogie White и Graham Bonnet. След това ще направя трибют за Ronnie James Dio. Със смъртта му ние загубихме голям човек, голям певец и голям приятел. После ми предстои тримесечното турне в Русия и Украйна. Работя и върху един фестивал в Анталия - аз съм от организаторите му и ми предстои доста работа там. Поради всички тези мои ангажименти казах на колегите си от Over the Rainbow, че не мога да направя нищо с тях поне до месец януари, следващата година. Надявам се да можем да се съберем през февруари. В момента пишем песни, като едно парче е напълно завършено. Казва се "Sheherazade". Стараем се да създадем колкото се може повече нови композиции, за да издадем нов албум. Смятаме, че едва след като издадем албум, хората ще започнат да ни приемат като истинска група и ще можем да свирим не само на фестивалите, а и на самостоятелни концерти. Това не е реюниън банда. Всички са членове на Rainbow, с изключение на китариста, който е син на Ritchie. Истински се надявам да започнем да работим отново в началото на следващата година.

Какво е мнението на Ritchie за Over the Rainbow? Ти лично говорил ли си с него по този въпрос?

Разбира се, че съм говорил. В началото той не се съгласяваше заради името. Казах му: "ОК, няма да се казваме Rainbow. Ще измислим нещо като Rainbow 2". "Не! Не съм съгласен!" Обясних му, че всички сме членове на Rainbow, а тази група така или иначе не съществува в момента. Ако се бяхме опрели на закона, можехме да използваме името без никакви проблеми. Законът казва, че ако една група не е действаща повече от десет години, името ѝ може да се ползва. В крайна сметка има сладоледи "Rainbow", прахосмукачки "Rainbow" и какво ли още не. Това е просто едно име. Ние обаче не искаме да се опираме на закона. Искахме да се отнесем с респект и уважение към Ritchie и да получим неговото съгласие. Тогава дойде и идеята за "Over the Rainbow". Той се съгласи с този вариант. Неговият мениджър, който всъщност е тъща му, също се съгласи след двучасов телефонен разговор, който проведох с нея.

В началото имахме известни проблеми с агенциите, защото те директно свързваха групата с Ritchie и си мислеха, че той ще бъде в нея. Изрично предупредихме промоутърите в Украйна, че това не е Rainbow, а е Over the Rainbow. Те на своя глава написали на плакатите със съвсем малки и

незабележими букви “Over the” и с огромни букви “Rainbow”. Специално направихме снимки на плакатите, за да докажем, че това не е направено от нас и нямаме нищо общо с него. Ние си имахме наше си лого, което беше пратено на украинските промоутъри. Те имаха всичко необходимо, но решиха да правят нещата на своя глава. Ritchie разбра каква е ситуацията, а ние от своя страна се постаряхме това повече да не се повтаря. Кой знае какво ще се случи следващата година, защото членовете на групата казват: “Знаеш ли какво? Ние сме Rainbow! Това е, което е останало от тази група. Ronnie вече го няма, а Ritchie е навлязъл твърде дълбоко в Blackmore's Night.” Ще видим какво ще се случи. В момента се наричаме Over the Rainbow.

С Yngwie Malmsteen записваш един от най-добрите му албуми - “Odyssey”. Именно от него е и вероятно най-известната песен в неговата дискография - “Rising Force”. Въпреки това, малко след излизането на албума и последвалото турне вие се разделихте. Защо?

Защо?! Ха-ха-ха! Заради Yngwie, разбира се! Просто е, ха-ха-ха! Преди малко ти спомена за трудните характери. Боже мой, аз го обичам, той е брилянтен китарист, но е много, много труден характер. Именно неговото его донякъде го провали. Аз наистина исках да направим още един албум. “Odyssey” е чудесна творба и ако я бяхме повторили хората щяха да полудеят! Но на Yngwie носът му беше прекалено вирнат, а и самият той беше изключително ревнив. Преди две години се видях с него и му казах: “Хей, ако искаш да направиш хубав албум - обади ми се.” Той започна да заеква пред мен, а аз продължих: “Защото “Odyssey” стои над всичките ти останали творби.” Този албум е един от най-добрите ми изобщо. При Yngwie има и друг проблем - мениджър е..... жена му. Жени, тъщи... Тези работи ми идват прекалено много, ха-ха-ха! Какво по дяволите се случва с рокендрола?!

Затворена страница ли е Hughes Turner Project? Ще чуят ли някога феновете трети ваш албум?

В момента, до колкото знам, Glenn се занимава с проекта Black Country Communion, в който влизат още Jason Bonham, Derek Sherinian и Joe Bonamassa, който ми е добър приятел. Да ти кажа честно съмнявам се, че ще направим още един албум, но нищо не се знае. Бъдещето ще покаже. Причината, поради която Hughes Turner Project прекрати съществуването си е, че Glenn реши да се

концентрира върху соловата си кариера. Съгласих се. Hughes Turner Project беше моя идея. Бяхме заедно на турне в Япония и аз му казах: “Защо двамата с теб да не направим един албум заедно?” Беше добра идея и той се съгласи. След като записахме два албума Glenn започна да става малко особен. Между нас започнаха да се появяват трудности и той реши да продължи соло. Пожелавам му много любов и много късмет - той е голям мой приятел и мой брат. Не знам дали Hughes Turner Project ще го бъде отново. Искане ми се да стане, защото това беше брилянтен проект. Но знаеш ли, егото в този бизнес е нещо наистина ужасно.

Преди малко спомена за фестивала в Анталия, Турция, който ти организираш. Как дойде идеята за него? Кажни ни нещо повече за това твоё начинание.

Аз имам приятели в Анталия и тази година бях при тях, за да удължа ваканцията си със седмица или две. Така като ме слуша човек ще каже, че постоянно съм във ваканция, ха-ха-ха! Но истината е, че не бях почивал пет години! Както и да е. Отидох в Анталия и един от приятелите ми, който е вероятно най-популярния рок изпълнител в Турция, ми каза: “Винаги съм имал една мечта. Да направя “Antalia Rock Fest”. Казах му: “ОК, но за тази цел ни трябва подкрепата на кмета.” Срегнахме се с него няколко пъти. Среците получиха голям медиен отзвук - даваха ги навсякъде по телевизията и вестниците. Можеш да ги видиш дори в YouTube. Така аз, кмета и турския ми приятел станахме организатори на този фестивал. В момента търсим спонсори. Предстои ни много работа, но целта е това нещо да стане по-скоро като едно голямо културно събитие. Като фестивал за World Music. А не само за рок и метъл. Ще има джаз, примерно. Целта ни не е нещо като “Sonisphere Festival”, където всичко е метъл. Ще има базари, турска храна, плуване в морето. Това е една страхотна възможност, още повече, че кметът направи така, че почивните дни покрай фестивала да станат четири - един преди концертите, два дена концерти, и един след края на събитието. Доста е трудна организацията за едно такова събитие и ни чака ужасно много работа, но аз си мисля, че ще се справим. Там има много културни забележителности, акропол, амфитеатър с 10 000 седящи места. Прекрасни неща има в Анталия, а нашата задача е да превърнем града в нещо повече от ваканционна дестинация. Трябва да стане и културна дестинация. И условия за това има. Над 300 спа хотела, които се посещават от хора от 32 страни. Защо това прекрасно място да няма и един световен и културен фестивал?

Ти си записал невероятно много албуми. Можеш ли да отделиш от всички тях такъв, който ти е най-любим? Един албум или една песен?

Съвсем естествено е един от любимите ми албуми да е “Straight Between the Eyes”, но отново ще спомена „Odyssey” - брилянтен албум! Така че, избирам тези двата. Що се отнася до отделна песен, то там изборът е малко по-труден. Всичките песни, които си написал, са ти като деца. Как да избереш едно от тях?! Обичаш ги всичките. Някое от тях може би малко повече от другите, но не го показваш и го пазиш в тайна. Винаги съм обичал много “Can't Let You Go”, защото има прекрасна мелодия и всеки успява да почувства тази песен. Независимо за коя страна говорим - тази песен е популярна навсякъде. Когато за пръв път дойдох в България, първото нещо, което чух да звучи по радиото беше именно тя.

Работил си с много и различни музиканти, някои от които са световно известни. С кой от тях се работи най-лесно и с кой най-трудно?

Мисля, че всички са трудни като характери, но всеки сам по себе си е различен. Включително и Николо, ха-ха-ха! Всеки е труден, защото всеки иска да получи перфектния резултат. Аз работя по същия начин. Обичам да работя с трудни характери като Ritchie и Yngwie, защото там нещата опират вече до психология. И аз и съответния човек искаме едно и също нещо. Искаме да се получи хубава музика. Съвсем не е лесно да работиш с гениални хора, които на всичкото отгоре са перфекционисти. Няма по-лесен или по-труден. Всеки човек е в някаква степен луд по своему, ха-ха-ха!

Ако трябва да избереш един музикант, с който никога не си работил, но много би искал да запишете нещо заедно, кой би бил той?

Хубав въпрос! Не знам... Вероятно бих избрал Paul Rodgers - любимия ми певец. Ние сме добри приятели, често си говорим. Предполагам, че ще е трудно, но с удоволствие бих направил албум с него. Той е изключителен певец и е много известен.

Аз съм човек, който обича да достига до нови хоризонти. Точно в момента записвам албум с един руски изпълнител - инструменталист. Прави много лека и хубава музика. Заедно записваме три песни и си мислим, че би било много добре ако ги издадем на CD. Това е не само интересно за мен, но е и предизвикателство. Да запишеш вокалите за някой, който до сега е правил само инструментална музика. Такива неща харесвам аз. Рокендрол? ОК, супер е, но има и много други различни и интересни неща. Това е като да се изкачиш на нов връх, на който не си бил никога преди.

Наскоро почина Ronnie James Dio. Не мога да не те помоля да кажеш няколко думи за него - що за човек и изпълнител беше той в твоите очи?

Беше много тъжно когато научих за смъртта му, защото в този момент, до колкото аз имах информация, той се възстановяваше добре. Говорих със Simon Wright, барабанист в групите AC/DC и DIO. В този момент Ronnie беше изолиран от хората. Wendy, жената на Ronnie, искаше той да е в пълен покой, за да може да се възстанови бързо. Именно това ми каза и Simon: "Изглежда, че той се възстановява и състоянието му се подобрява." Известно време след това бях в Рио Де Жанейро за поредното си турне. Simon ми се обади и ми каза: "Ronnie вече го няма." (очите му се насълзават - бел. ред.). Бяхме в един клуб в Рио и решихме тази вечер да пеем само песни на Dio. Плачехме,

пиехме, говорихме си за него. Направихме един наистина чудесен трибют във вечерта на неговата смърт.

Всичко, което мога да кажа за него е следното: той беше приятел, той беше джентълмен. Джентълмен в рок музиката. Много хора вървят с вирнати нагоре носове. Не и Ronnie! Той беше много земен и много честен. Велик певец и голяма легенда. Обожавам всичките му записи от времето на Elf до края на неговата кариера. Беше и невероятен блус певец, въпреки, че се беше посветил на рока и метъла. DIO беше изключителен група, която промени света на рока. Докато аз съм жив и помня Rainbow, ще пея неговите песни и текстове. Ние загубихме един истински приятел и една истинска легенда в рок музиката. Почивай в мир, Ronnie. Обичаме те!

Благодаря ти за това интервю! Накрая би ли казал няколко думи специално за читателите на "Metal Katehizis"? Част от тях със сигурност ще бъдат на някой от предстоящите ви три концерта у нас.

Каня всичките ви читатели да дойдат на нашите концерти, защото знам, че българските фенове са едни от най-страхотните в света. Не го казвам просто така. В тях има много страст. Да стоиш под проливен дъжд, да не си тръгнеш и да продължаваш да пееш с групата - това за мен казва всичко! Те не си тръгнаха, ние не си тръгнахме. Не ги интересуваше, че осветлението е изгоряло или че има страхотна буря. Бяхме едно цяло! Пазя страхотно чувство и спомени от онзи момент в Пловдив. За това искам да им благодаря, че в тях все още има толкова много страст, че са лоялни към нашата музика. Това е направо невероятно! Ние наистина очакваме тези концерти с голямо нетърпение, както беше и при първото ни идване в България.

Още веднъж ти благодаря, Joe!

И аз ти благодаря за отделеното време.

Каварна, 05.09.2009 г.:

Здравей Джо. Бих искал първо да те питам няколко неща за Brazen Abbot. Участваш в записите на всеки от албумите на тази група, с изключения на първия. Имаш записани и две концертни DVD-та с Brazen Abbot, а когато тази група изнася концерти, вокалиста си ти. Гласът ти се чува и в рок операта "Nostradamus". Кажни ни няколко думи за работата ти с най-известния български рок музикант Николо Коцев и какви са вашите планове от тук нататък.

Обичам Николо Коцев! Последно с него говорих по телефона точно преди да дойда сега в България. Каза ми, че е завършил новата си рок-опера - "Draconia", която ви уверявам, ще бъде фантастична. По всичко изглежда, че ще започнем работа по нея през януари.

Т. е. ти отново ще си част от този проект?

Да. Бях там и когато му дадох идеята за "Draconia", така че е сигурно и че ще участвам в тази рок-опера.

Да очакваме ли и в бъдеще, че ще продължаваш да работиш с Brazen Abbot и Николо Коцев?

Абсолютно! Аз съм свързан с Николо за цял живот!

Сегашното ти гостуване у нас е с проекта Over the Rainbow, за това не мога да не ти задам един въпрос, свързан с групата Rainbow. Що за човек е Ritchie Blackmore? Чели сме и сме чували много неща за него, но как би го описал Joe Lynn Turner?

За мен той е много голям човек. Да, може да бъде доста труден за комуникация понякога, но това е защото той иска всичко да е професионално изпитано и да е на високо ниво. Аз също искам нещата да стават по този начин. Случвало се е да се караме, но това е само и единствено защото и двамата търсим най-добрия резултат. Пак ще повторя - понякога е много трудно да се работи с него, но същото важи и за мен. Обичам го и смятам, че той е велик.

Как преминават концертите ви до момента? Как се приема от феновете тази група и вие лично доволни ли сте от това, което се е получило?

Всичко е абсолютно невероятно! Когато стартирахме с този проект през февруари в Русия, свирихме всяка вечер пред 4-5 хиляди човека. Това зареди всички нас с желание този проект да продължи и да се развие. Направихме и няколко малки концерта в САЩ, които бяха добри, но като цяло все още не сме решили да навлезем на американския пазар. Това беше просто една седмица, в която ние направихме няколко участия по източното крайбрежие. Сега започваме голямо турне, което ще премине през цяла Русия, включително и в Москва. След това ще бъдем в Турция, Гърция, Италия, Румъния (там бяхме снощи) и в още много държави. Но смятам, че най-важната част от въпроса ти е как ни приемат хората. И трябва с ръка на сърцето да кажа, че те наистина ни харесват и искат ние да продължим. Защото феновете просто искат да чуят музиката на Rainbow на живо. И ако щете вярвайте, това е единствения ви шанс да я чуете. Друга възможност няма да имате никога.

Имате ли намерения да записвате нови песни или евентуално нов албум с Over the Rainbow?

Всъщност, да. Вече имаме написан материал за няколко песни, но нищо не е завършено, защото бяхме доста заети в последно време с групата, а и всеки със своите си странични проекти. Нека да дойде новата година и аз съм сигурен, че ще се съберем и ще запишем нов материал.

Как се получава така, че в албумите на Rainbow, Deep Purple, Yngwie Malmsteen's Rising Force или Brazen Abbot с твое участие, а и в останалите проекти в които ти си вокалист, винаги има хитове? В кариерата ти има значително количество песни, които винаги ще се пускат по радиостанциите и хората ще ги знаят. Има ли някаква формула за правене на хитове?

О, благодаря ти, наистина го оценявам. Аз се надявам, че нося и доставям удоволствие на хората. Надявам се и че помагам и допринасям за успеха на всеки проект, в който взимам участие. Не участвам в проекти, в които нещата няма да се получат както трябва. Чрез хитовете ти добиваш известност. Много хора го правят само заради парите. Е, аз не го правя заради тях. Естествено и аз, както всички, се нуждая от пари. Днес всеки има нужда от пари. Но се старая винаги да обръщам внимание първо на това дали съответната музика има някакъв потенциал, след което гледам какво мога аз да дам от себе си, а накрая вие имате своите хитове. Може би се получава, защото винаги искам нещата да стават с класа.

Можеш ли да направиш сравнение между Ritchie Blackmore и Jurgen Blackmore?

Ха-ха... Jurgen е определено син на баща си. Понякога, когато сме на сцена и се обърна наляво към него, виждам Ritchie. Цялото му излъчване е като неговото, ще се убедите тази вечер. Походката, физиономията - доста си приличат и това понякога ме плаши. Е, Jurgen е доста по-едър, защото е германец (майка му е германка), а Ritchie е слаб, защото е англичанин. Така че, можете да погледнете на въпроса така - ако сложите на Ritchie 20-30 килограма отгоре, ще получите Jurgen, ха-ха-ха... Истината е, че е страхотен човек. Изобщо не е като баща си.

